

FNL

I NORGE

MEDLEMSBLAD FOR SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

ALLE FNL-ERE MED I LANDSMØTEDISKUSJONEN!

nr 4. 1970, pris kr 1,- www.pdf-arkivet.no (2026)

FNL I NORGE NR 4 1970.

Red.: Svein Johnsen

Ansv. utgiver: Roald V. Blakseth

INNHold I DETTE NUMMER:

Leder: Alle FNL-aktivister med i Landsmøtediskusjonen.....	s..3
Sosialimperialismen, partner og rival til USA-imp.....	s..4
Studiene - et viktig redskap til styrking av	
Vietnamrørsla.....	s..6
Rapport fra Oslo-gruppenes helgeseminar.....	s..7
Fortsatt kamp mot "Green Berets".....	s..8
NEI til quislingpropaganda.....	s..9
Talen til Le Phuonng.....	s..10
Fra Le Phuongs besøk.....	s..13
Appellen til Ingvar Skobba.....	s..13
Kamper i Lillehammer.....	s..16
Skriv i lokalavisene.....	s..16
Hva Vietnam-uka har lært oss.....	s..17
Nye bøker fra Vietnam.....	s..17
Hva skjer i Kambodsja ?	s..18
Kambodsjas folk i kamp.....	s..19
"Når en soldat i Vietnam har en Coke..."	s..21

HUSK INNBETAL-
INGSFRISTEN FOR
VIETNAM-UKEMAT-
ERIELLET 9. MAI

Leder:

Solkoms landsstyre har innkalt organisasjonens femte landsmøte 6-7. juni. Der vil representanter fra FNL-grupper over hele landet samles, diskutere erfaringene fra den forløpne landsmøteperioden og trekke opp linjene for Solkoms arbeid i tida som kommer.

Det forrige landsmøtet fastslo at hovedvekten i neste periode måtte legges på den indre konsolideringa av arbeidet, og spesielt studiene. Landsmøtet fastslo at den viktigste oppgaven var å bygge opp et skikkelig apparat i kampen mot USA-imperialismen. Dette arbeidet har nå pågått nesten et år, og har gitt resultater. Organisasjonen har blitt større rent tallmessig, og fler og fler FNL-grupper har fått forståelse av nødvendigheten av kontinuerlig arbeid. Organisasjonen har blitt organisatorisk og politisk styrka. Men enda er det langt igjen. Ikke alle FNL-grupper har fått et fast grep om studiearbeidet, om gruppas ledelse osv. Landsmøtets hovedoppgave må bli å oppsummere de erfaringene vi har kunnet trekke av det siste årets konsoliderende arbeid.

Men å oppsummere erfaringer er ikke noe mål i seg sjøl. Vi må gjøre dette i den hensikt å forbedre vårt politiske og organisatoriske arbeid, for å stå enda sterkere i kampen mot USA-imperialismen. Dette må være landsmøtets generelle hovedoppgave.

Innen for denne generelle ramma for landsmøte-diskusjonen vil det bli tatt opp en rekke enkeltsaker som det er viktig for alle FNL-aktivister å sette seg inn i. I første rekke er oppgava gjennom landsmøtet å styrke det som utgjør grunnlaget for vår anti-imperialistiske enhetsfront, FNL-gruppene. Her gjelder det særlig styrearbeidet og ledelsen og organiseringa av gruppas arbeid generellt.

Ut over de reinte interne sakene vil landsmøtet også ta opp den eksterne propaganda og agitasjon. I tida som kommer vil nemlig den utadretta aktiviteten, salg av For Vietnam, løpeseddelaksjoner, Vietnam-ukene osv. få en viktig funksjon også når det gjelder konsolideringa. De te betyr å kombinere teori og praksis, utnytte studiene og organisasjonsapparatet til å aksjonere på en riktigere måte, hvilket igjen vil bidra til å utvikle rørsla.

Landsmøtet er Solidaritetskomiteens høyeste myndighet. Følgelig vil diskusjonene og utfallet av dem ha stor betydning for rørsles videre utvikling. Derfor gjelder det for alle å forberede seg til landsmøtet, ikke bare de som blir representanter. Disse må ikke få komme uforberedt til landsmøtet, da vil diskusjonen og landsmøtet som helhet bli dårlig. Og omvendt, dersom alle medlemmer bestreber seg på å diskutere sakene som skal opp på landsmøtet og dermed forberede sine delegater, vil det bli et virkelig framgangsrikt landsmøte.

ALLE FNL-aktivister med i landsmøtediskusjonen

SOSIALIMPERIALISMEN - PARTNER OG RIVAL TIL USA-IMPERIALISMEN

Sovjetisk utenrikspolitikk har i stadig flere tilfeller pådratt seg de revolusjonære folkenes vrede over hele verden. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia, det kjernefysiske samarbeidet med USA og på en rekke andre områder, den økte kontakten med ultrareaksjonære regimer i Latin-Amerika og Sørøst-Asia, angrepa på den kinesiske folkerepublikken m.m. sitter friskt i minnet på mange antiimperialister og progressive folk. Noen vil kanskje påstå at dette ikke er et generelt trekk ved sovjetisk utenrikspolitikk, men "tilfeldige feilgrep", som ikke på noen måte er representativ for et sosialistisk land, som også sjøl er offer for den vestlige imperialismens innringing. Andre igjen vil kanskje sette et spørsmålsteget ved samfunnssystemet i Sovjet, men likevel hevde at landet fører "en frædelig politikk". Så er det også de som mener at Sovjet i hovedsak fører en riktig utenrikspolitikk, støtter de undertrykte folks frigjøringskamp o.l. Og endelig vil noen hevde at uansett hva slags samfunnssystem det er i Sovjet, vil landet føre "stormaktspolitikk", samarbeide med USA osv.

Dette er bare noen eksempler på hva noen personer innafor vår front eller i nær tilknytning til den, har ment om Sovjet og sovjetisk utenrikspolitikk. Det må her sjølsagt skytes inn at det også finnes folk som reint prinsipielt er uenig at vi trekker Sovjet inn i Vietnam-spørsmålet, er til en stor grad uvitende om emnet, eller har ennå ikke satt seg inn i det osv.

(I alle fall har Solkom tatt et klart standpunkt til Sovjet-ledernes politikk, uten dermed å ha tatt opp innenlandske spørsmål, og forelagt aktivistene og andre sympatisører bakgrunnsmateriale og dokumentasjon i form av en særskilt bulletin om USA-Sovjet fra 1969, eget brev om emnet i studiensirkelen og en rekke artikler i For Vietnam 1/69, 3/69 og 1/70.)

Hva innebærer så Sovjet-ledernes politikk sett utifra et antiimperialistisk synspunkt og med tanke på hva det det kan tjene Vietnams folk?

La oss se på endel typiske trekk:

Hvilken rolle spiller Sovjet i Vietnam-konflikten? Det er ålment kjent at Sovjet forsyner FNL og DRV med våpen og annen materiell støtte. Dette gjør at FNL f. eks. ikke kan rette noen direkte angrep på Sovjets politikk, men betyr dette at Solkom heller ikke kan? Jo, det vil vi, for Solkom er ingen nasjonal frigjøringsfront og mottar ingen støtte fra stat-er o.l.

For gir ikke "Vietnam-bevegelsen", sosialdemokrater, pasifister og andre også en eller annen form for materiell støtte til FNL? Jo, det gjør de og FNL tar imot alt de kan få, ikke fordi at forlitter seg på hjelp utenifra, men fordi ethvert bidrag teller i kampen mot USA-imperialismen og tjener til å isolere USA i verdensmålestokk.

Skal vi så stoppe opp her og si at så er alt vel og bra og unngå å se lenger enn akkurat hva krig-en i Vietnam idag framviser? Sjølsagt er det bra for FNL å motta støtte og hjelp fra så mange som mulig, men vi må også lære oss til å se allsidig på tingene, kjenne til foreteelsenes mangfoldige natur. Konkret: hjelpa til Vietnam har flere sider enn bare det at den er hjelp rett og slett. Når sosialdemokratiet, USA-imperialismens gamle bruhode i vårt eget land (husk hvem var det som dro Norge inn i NATC, gikk i bresjen for utenlandsk kapitalimport) gir hjelp til Vietnam gjennom "Vietnam 70" er dette ikke et uttrykk for sosialdemokratiets antiimperialistiske solidaritet (sjøl om kanskje mange sosialdemokrater kan ha et oppriktig ønske om å hjelpe Vietnams folk), men er mer et uttrykk for at sosialdemokratene er blitt pressa av den voksende folkeopinionen eller dilter etter den.

Og her kommer vi inn på Sovjet-ledernes Vietnam-politikk: hjelpa

fra den kanten kom først skikkelig igang i midten av 60-åra og da prøvde Sovjet-lederne att-påtil å dytte på vietnameserne "fredsforslag", "Forslag om gjen-sidig tilbaketrekking" o.l. Made in Washington. Men vietnameserne var ubestikkelige og Sovjet-led-erne greidde ikke å presse FNL og DRV til å et kompromiss med USA. Men den russiske hjelpa kunne ikke akkurat opphøre, det ville jo være ytterst pinlig og avslørende ikke minst overfor det russiske folket, som sterkt solidarisererte seg med Vietnam. Til gjengjeld prøvde Sovjet-led-erne å gjøre et størst mulig pro-pagandanummer ut av hjelpa og tillater seg att-påtil å skjelle ut "imperialismen" (men ikke USA) ved flere høve, men at Sovjet ikke representerer noen "fare" for USA i Vietnam, er tydelig når både Johnson og Nixon har skrytt av Sovjets Vietnam-politikk og bl.a. kalt den "realistisk".

Hva har så Sovjet-ledernes holdning til USA-imperialismen i Vietnam-krigen vært? Har den vært konsekvent på DRV's og FNL's side? Eller er det "proletarisk internasjonalisme" når man leverer magnesium og titanium til amerikansk våpenprodusenter, frigir imperialistfly, forsyner juntaen i Indonesia og føydalklassen i India med våpen, propanganderer for "kollektiv sikkerhet" med USA og Japan i Øst-Asia og betviler FNL's militære framgang, for å nevne noen eksempler? NEI, ser vi Sovjet-led-ernes politikk i sammenheng, ser vi at den ikke er til noen videre gagn for folkenes frigjørings-kamp.

Hva er det som er betegnende for den aktuelle verdenssituasjonen? Overalt gjennomlever verdens folk et revolusjonært oppsving for nasjonal og sosial frigjøring. Imperialistblokka med USA i spissen er inne i en akutt og ødeleggende krise og preges av imperialiststatenes økte rivalisering og arbeiderklassens og folkets opp-våkning og nyorganisering av sin kamp. Kort og godt: USA-imperialismen vakler mer enn noensinne og situasjonen er stadig gunstigere for folkenes kamp!

Og hvor står så Sovjet-lederne i dette bildet, på folkenes side mot imperia-lismen? I ord, til en viss grad, ja, i virkeligheten nei! For hva slags ka-rakteristikk skal man egentlig gi Sovjet-ledernes politikk som inne-bærer grov utbytting av Øst-Europas og Mongolia ressurser, undertrykker folkene der, truer suverene stater som Albania og Romania og truer med atom-våpen mot Kina? En politikk som all-tid passer omhyggelig på å ikle seg sosialistiske og progressive fraser for å skape inntrykk av at det man foretar seg er til alle folks beste. (Førøvrig på samme måte som når USA-regjeringa framholder seg sjøl som "demokratiets og frihetens forsvarer" i form av et sjølbetalta verdenspo-liti.) -Bare ett ord er dekkende: sosialimperialisme, sosialisme i ord, imperialismen i handling. Uttrykket er opprinnelig Lenins brukt for å be-tegne "sosialister" fra første ver-denskrig som støtta "sine" regjerin-ger i imperialistiske røverkriger. I dag omfatter sosialimperialismen i første rekke det system som Sov-jet-lederne søker å utbre i form av "hjelp" og "beskyttelse". Men siden sosialimperialismen også har en aggresiv og ekspansjonistisk natur, vil den komme til å støte sammen med f.eks. USA-imperialismen. For dette er en ufravikelig lov: i imperialis-mens epoke vil imperialiststatens innbyrdes sammenstøt og rivalisering framskynde undergangen.

I motsetning til USA-imperialismen avviker sosialimperialismen fra denne på en del vesentlige ting: i områder der USA-imperialismen er mer eller mindre på tilbaketog, er sosialimpe-rialismen for oppadgående- ennå. Det gjelder særlig i Sørøst-Asia, der USA har lidd kraftige nederlag. Derfor er det da også Moskva som ivrer mest for et såkalt "kollektivt sikkerhets-system i Asia", sjøl om denne ordnin-gen uten tvil vil også gagne ameri-kanske interesser i området. Men det skal heller ikke være noen tvil om at planene blir brukt av sosialimp-erialistene i Kreml for å styrke sine egne posisjoner på bekostning av USAs. Følgelig ser vi her at Sovjets Vietnam-hjelp ikke er helt uten men-ing.

Men det som uvergerlig vil komme til å sette en endelig stopper for

imperialistenes sigende interesse for Sørøst-Asia, er at folkene her i en ikke altfor fjern framtid vil ha vunnet avgjørende seirer i folkekri- gen, sjøl om imperialismen vil aldri avfinne seg med sine ne- derlag og overgi seg uten kamp. Og likeledes må vi være klar over at de land som har fri- gjort seg fra imperialismen, er stadig vekk offer for den døende imperialismens planer om gjenerobring og innringing.

Den internasjonale situa- sjonen gjør det tvingende nød-

vendig for oss som konsekvente for- svarere av det vietnamesiske folkets rettferdige sak å ta opp USA-imperi- lismen og sosialimperialismens nye framstøt og krampetreknninger i Asia til en grundigere analyse. Med tan- ke på landsmøtet og hav vi skal ko- mme fram til der av retningsgivende vedtak, er det viktigere enn noen- sinne å ta opp sosialimperialismens rolle for å reise en folkeopinion mot all imperialisme for folkenes nasjonale uavhengighet, og det bør vi ta fatt på med engang!

H.R.

Studiene - et viktig redskap til styrking av Vietnamrørsla

Vi håper denne rapporten kan være til hjelp for andre FNL- grupper. Den vil vise hvordan Sol.kom. avd. Fredrikstad har blitt styrka gjennom kamper som har ført til stadig riktige arbeidsmåter.

1.

Det blei starta en solidaritets- komité i 1966-67. Denne var prega av satsing på aksjoner og store møter. Det mest vellykka var et 4. juli møte i 67. Interessen for Vietnam var den gangen oppe på en sver bølgetopp, så det var ikke vanskelig å samle folk på et i hovedsak humanitært grunnlag. Seinere hadde komitéen et nærmest mislykka 20. desember-møte 1968.

2.

På denne tida var det oppstått ei motsetning mellom ei gruppe som satt i ledelsen nærmest for hobbien skyld, og en del medlemmer som skjønnte at Vietnam- arbeidet måtte drives kontinuer- lig av aktivister. Ledelsen ute- lukka aktivistene ved valg på nytt styre. Dette førte til at aktiv- istene starta på nytt og arbeidet etter samme linje som Solkom på landsbasis. Den gamle komitéen erklærte seg for uavhengig. Men seinere har den dødd bort og over- latt materialet til den nye komité- en.

Den nye komitéen var prega av kontinuerlige medlemsmøter og sats- ing på Vietnamaker. Studiearbeidet blei også satt i gang.

3.

Men det kom fram ei ny motsetning mellom de som ville arbeide på grunnlag av Solkoms plattform og de som meinte at de to siste parolene var uriktige og gjorde Solkom sekterisk. Denne indre motsetninga førte til at arbeidet blei passiv- isert. Mange aktivister og nye folk holdt seg unna komitéen. Dette førte til at den eine landsmøte- representanten som blei valgt, Tor Olsen, kunne kjøre ut ei linje som var representativ bare for ei lite gruppe. Denne gruppa som til dels gikk sosialimperialismens ærend kjørte stadig på at parolene: Be- kjemp USA-imperialismen og Nato ut av Norge måtte sløyfes. Et 4. juli møte hvor det blei satsa på ei annonse til 800 kr. i ei lokalavis, kan betegnes som slutten på denne perioden.

4.

Etter at denne linja hadde blitt fordømt innafor komitéen, var det fleire som trakk seg. Høsten 69 blei nytt styre valgt, med deltak- else av aktivister som ville kjøre ut en riktig frontpolitikk. Dette førte til at stadig fleire slutta opp om Solkom. Vietnamuka betegna et stort steg framover. Studiene

blei tatt meir alvorlig, og styre-^{- 7} arbeidet kom i fastere former.

Men nå var det at en del begynte å falle fra. De blei skremt av den store aktiviteten innafor Solkom. Det viste seg at det var de aktivistene som var best skolerte som fortsatte. Over nyttår 1970 blei det holdt et møte hvor det blei stor oppslutning om og en bra forståelse for at studiene måtte bli hovedoppgava. Skulle Solkom bli sterkere måtte den konsolideres.

Det har vist seg at hovedmotsetninga i Solkom har vært mellom de sanne anti-imperialistene og humanist-radikalerne. Det er den siste gruppa som har vært i fleirtall. Den har tildels sett på Vietnamkrigen som ei tragisk ulykke.

og et isolert tilfelle. Den riktige måten for å løse motsetninga har vært diskusjoner og studier hvor det har blitt lagt vekt på å forklare imperialismen og NATO's rolle i Norge som et redskap for USA-imperialismen. Arbeidet er prega av at styret har et fast grep om studievirksomheten og stadig kontakter den enkelte for å motivere medlemmene og sympatisørene til å studere.

6. Dette vil gi seg utslag i at at de utadretta aksjonene blir meir systematiske og målretta. Material- et vil bli spredd på en skikkelig måte, mye i tråd med hva som blir gjort i Drammen og hva vi har kommet fram til gjennom erfaringer. På denne måten vil vi kunne knytte nye sympatisører til oss og få dem inn i studier, eller tildels som støtte-medlemmer bl.a. gjennom fagforeningene. Vi ser lyst i møte Vietnamuka, og er sikre på at den vil bli ei mektig manifestering av vår nye styrke.

For Solkom avd. Fredrikstad

Helge Leonardsen.

Rapport fra Oslo- gruppenees helgeseminar

Helgen 4-5 april hadde FNL-gruppene i Oslo helgeseminar på Rørleggernes feriehem i Enebakk. Dette er det første arrangement av denne typen som er blitt utført i fronten, og det er derfor grunn til å se nærmere på hvilke erfaringer vi kan trekke.

Som helhet var helgeseminalet vellykka. Mye av hensikten blei oppnådd: deltakernes allmenne politiske nivå blei hevet og kontakten gruppene imellom og mellom gruppene og styret bedra seg.

Helheseminalet hadde to viktige politiske poster: Innledning og diskusjon om situasjonen i Laos og Kambodsja, og en omfattende behandling av den anti-imperialistiske enhetsfronten.

Til det første: Innledninga var oversiktlig og lett forståelig. Debatten blei ikke like god, dette skyldes i hovedsak to forhold: Mange punkter var usikre, og man hadde ikke kunnskaper nok, derfor blei også debatten noe ustrukturert.

Mateledelsen var her noe svak. Det var brei deltakelse i debatten. Dette viser at interessen for emnet var stor.

Gruppediskusjonene etter innledninga om enhetsfront var stort sett vellykka. Dette er en god måte å trekke flest mulige med i drøftingene.

Den alvorligste feilen her var at opplegget (både innledninga og diskusjonen) var for allmen. Dette henger sammen med at forberedelsene og planlegginga var gjort ovenfra styret og ned i altfor høy grad. Dermed blei allmene frontproblemer tatt opp istedenfor meir spesielle problemer som gruppene har hatt i oppbygginga av den anti-imperialistiske enhetsfronten.

På denne måten blei helgeseminalet konsentrert om fronten generelt, ikke gruppene spesielt. Plenumsdiskusjonen etter gruppediskusjonen bar preg av dette, sjøl om den måtte bli kort og summarisk p.g.a.

tidsnød er det klart at den ikke ga de resultater den burde.

Den viktigste erfaringa vi kan trekke er altså at kontakten mellom gruppene og Oslo-utvalget ikke er god nok når det gjelder de politiske og organisatoriske spørsmål som til enhver tid må løses når fronten utvikler seg. Dessuten er det klart at dette får konsekvenser for kontakten gruppene imellom, fronten utvikler seg ulikt.

For å rette på dette er det i hovedsak to ting som må gjøres; gruppene må drive kontinuerlige studier og utvikle styrearbeidet og planlegginga av de konkrete oppgaver som

gruppene og fronten står overfor. Videre må bruken av "FNL i Norge" utvides og vidreutvikles samtidig som vi tar i bruk andre hjelpemidler for å styrke det indre liv i fronten: helgeseminarer, fellesmøter, stadige rapporter osv.

Helgeseminarer må på tross av de feil det led og som i hovedsaken er oppsummert her, allikevel sies å være vellykket. Det er klart at det har gitt glød og mange nye erfaringer til de anti-imperialistene som deltok, både i Oslo-utvalget og i gruppene.

STYRK DEN ANTI-IMPERIALISTISKE
ENHETSFRONTEN!

Fortsatt kamp mot "Green Berets"

Den 9. april hadde fascistfilmen Green Berets premiere i Arendal. Den første forestillinga fikk karakter av et politibeskytta Høyremøte. Kinodirektøren, politimesteren og en reaksjonær bande med Unge Høyremedlemmer under navnet Blå Front satte i verk alle mulige foranstaltninger for å hindre at det skulle komme til demonstrasjoner mot filmen. Spesialstyrker fra Oslo politiet var tilkalt da det lokale politiet hadde trua med å nekte ekstravakter for at denne propagandafilmen skulle bli vist.

Kvartalet rundt kinoen var avsperra og gatene stengt med politibiler som barrikader. For å komme inn i kinoen måtte en forbi to politikontroller og hadde en veske eller så mistenkelig ut blei ei nekta adgang om en hadde aldri så mye billett.

Politimesteren hadde forbudt enhver demonstrasjon mot filmen og det eneste et lokalt utvalg som kalte seg Aksjonsutvalget mot fascistfilmen, fikk lov til var etter mye bråk og anmeldelser fra kinosjefen å dele ut løpesedler på gata og å henge opp 15 plakater (Arendal har ca. 15 000 innbyggere)

Trass i disse forsøkene fra politiet og høyrekreftene kom det til stadige demonstrasjoner mot filmen og mot politiets medløperi.

På et tidspunkt klarte noen demonstranter å sprengte politisperringene, men disse blei brutalt overmannet og lagt i gata av spesialstyrkene. Denne brutale opptreden fikk mange av de som var møtt fram utafør kinolokalet til å rope fascistpurk og nazisvin da demonstrantene blei slept vekk.

Også under de andre forestillingene kom det stadig til demonstrasjoner mot filmen, som forøvrig gikk for nesten tomme benkerader i tre dager.

Hva viser oppsettinga av Green Berets?

De foranstaltninger som måtte til for at filmen skulle kunne bli vist viser hvor isolert USA-imperialismens propagandister står i Norge. Såleis hvor sterk støtte folkets kamp i Vietnam har blant det norske folket.

Alle grupper og FNL-aktivister må skjerpe beredskapen til fortsatt kamp for å stoppe filmen. Det svirrer rykter om at filmen skal settes opp i Skien, Larvik, Elverum, Haugesund og Egersund.

Så snart en hører om at filmen skal settes opp må en sette igang massearbeid mot framsyninga. Skriv innlegg i avisene, få politiske foreninger, fagforeninger og be-driftsklubber, gymnassamfunn o.l.

til å vedta uttalelser mot filmen på lik linje med de uttalelser som før har kommet fra Unge Venstre, fra Malersvennenes fagforening i Oslo, fra SUF(m-l) og et utall andre.

Solkom sentralt må varsles slik at dere kan få plakater og råd ang.

- 9 -

løpesedler, møter osv. mot propaganda-filmen.

Massearbeidet må være hovedsaka fra første stund slik at en kan skape en opinion mot filmen blant den lokale befolkninga, og med denne opinionen i ryggen gå til aksjoner mot filmen når den blir satt opp.

IS

NEI til quisling-propaganda

Solkom har tidligere sendt ut redegjørelser om Saigon-juntaens forsøk på å opprette et "informasjons"-kontor i Norge. Saigon-quislingene har både i 1969 og -70 vært i Norge og forhandlet med regjeringen om opprettelsen av et slikt kontor. Det er viktig at vi som jobber innen Solkom, i FNL-gruppene eller som kontakter, er klar over våre oppgaver i forbindelse med et slikt framstøt fra USA-imperialismen. Vi utgjør den organiserte delen av solidaritetsbevegelsen for Vietnams folk i Norge, det betyr at vi skal gå foran og lede denne bevegelsen.

Denne artikkelen skal prøve å peke på hva det konkret innebærer i kampen mot opprettelsen av et slikt "informasjons"-kontor for USA-imperialismen og Saigon-juntaen, i Norge.

Folket i Norge støtter Vietnams folk.

Vi vet at det norske folk solidariserer seg med og støtter det vietnamesiske folket i kampen mot USA-imperialismen. Den anti-imperialistiske bevegelsen i Norge blir stadig sterkere. Det vet også USA-imperialistene og dere leiesvenner i Norge, derfor trenger de et såkalt "informasjons"-kontor nå, som ved all mulig løgnpropaganda skal forsøke å føre det norske folk bak lyset. Vår oppgave er alltid å bringe vår informasjon, vår riktige framstilling av det som skjer, ut til folk. Men vi kan ikke bare rolig vente på at fascistene oppretter et slikt kontor, for så etterpå ved opplysning tilbakevise løgnene deres.

Folket i Norge vil ikke tillate et slikt kontor opprettes.

Vi er allerede nå klar over at det norske folket ikke vil tillate at et slikt kontor opprettes. Vi så det under de to quisling-besøkene i Oslo hvor progressiv ungdom gjennomførte verdige men militante demonstrasjoner mot quislingene. Solkom støtter og forsvarer sjølsagt den kampen deler av folket på denne måten fører mot USA-imperialismen.

USA-imperialismen frykter folkeopinionen.

Men også imperialistene og deres løpegutter er klar over hvor det norske folket står, derfor er de redde. Derfor våget de ikke å la noen opplysninger om Quisling-besøket fra Saigon sive ut, for som det gikk fram av pressa: Vi frykter demonstrasjoner. I forbindelse med det siste besøket fra Saigon-juntaen brukte de bevist massemedia som presse og kringkasting til å spre feilaktige opplysninger om når quislingene skulle komme til Oslo. I Sverige, hvor de var før de kom hit, skreiv de at de skulle ha et stort møte tirsdag kvelden, og i Norge skreiv de at de skulle komme hit på onsdagen. Alt dette var feilaktige opplysninger som de sendte ut fordi de ikke våget å la de riktige opplysningene sive ut, fordi de frykta at folket i Norge ville vise sin avsky ved demonstrasjoner etc. Sannheten var at de kom til Oslo tirsdag ettermiddag, og takket være deres utstrakte bruk av massemedia klarte disse fascistene å komme relativt rolig inn i landet. Men som vi veit, kraftige demonstrasjoner

seinere viste tydelig hva folk meinte om dette besøket, og om regjeringas forhandlinger med disse. Regjeringas handlemåte er en støtte til Saigon-juntaen, og et forræderi mot det vietnamesiske og norske folket.

Styrk kampen mot dette fascist kontoret.

Det er viktig at FNL-aktivistene forstår nødvendigheten av å propagandere til støtte for den kampen progressive deler av folket fører mot "inf"-kontoret. Det er viktig at aksjoner, som de som vårt, og andre seinere dersom et slikt kontor blir oppretta, blir forsvart og forklart overfor folk som en del av kampen mot USA-imperialismen. Avisene forsøker å gi inntrykk av at dette er "pøbelstreker" osv. og vi må derfor forklare hvorfor dette er riktig og nødvendig, at det er uttrykk for rettferdig harme over fascistiske framstøt. I den siste demonstrasjonen mot regjeringa og Saigon-juntaens besøk 11.mars i år, lovet deltakerne i demonstrasjonen hverandre at de ville stå sammen i

militant kamp til kontoret og quislingene er blitt drevet ut av Norge for godt. Demonstrasjonen markerte derfor også et første steg i en kamp som stadig vil intensiveres til et slikt eventuelt kontor for alltid er blitt kasta ut av landet vårt. FNL-aktivistene må allerede nå, med sin propaganda, mobilisere folk til støtte for denne kampen. Spre agitasjon og forklare nødvendigheten av kamp mot et slikt kontor blant kamerater, på stands, på møter osv. Det er viktig av to grunner:

a) For å legge grunnen for kampen mot et slikt "inf"-kontor.

b) Fordi det er riktig å bruke slike konkrete saker til å forklare folk hvordan regjeringa tjener USA-imperialismen. Forklare hvordan massemedia f.eks. blir brukt mot det norske og det vietnamesiske folkets interesser.

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN! BEKJEMP OPPRETTELSEN AV QUISLINGKONORET!

Talen til Le Phuong

Kjære venner:

Mange takk skal dere ha for at dere har organisert denne Vietnam-uka 13.-19.april som en sterk støtte til det vietnamesiske folket.

Jeg vil ved denne anledning gjerne uttrykke mine varme og vennskaplige hilsner. Jeg takker dere for å få denne muligheten til å gi noen informasjon om Vietnam.

Hva har hendt i Sør-Vietnam siden Nixon kom til makta?

Siden Nixon ble valgt på løftet om å gjøre slutt på Vietnam-krigen, har USAs aggresjon blitt bare sterkere enn under Johnson.

I 1969 ble bombetoktene med B-52 økt både når det gjelder antall og mengde bomber. Alt i alt så slapp amerikanske fly nærmere 1,3 mill.

tonn med bomber, et antall som er nesten hele den mengde som ble sluppet i Europa i siste verdenskrig.

Den kjemiske krigføringa ble også intensivert. Giftige kjemikalier ble spredd over et område på mer enn 900 000 hektar og rammet mer enn 300 000 mennesker. I virkeligheten så har giftige kjemikalier og gasser blitt de amerikanske troppenes og Saigon-troppenes "viktigste våpen". Hvis dere besøker CuChi, et frigjort område 25 km fra Saigon, så er hele området her fullt av bombe-og granatfragmenter og gjenomsyret av giftige stoffer.

Hvis vi ser på troppestyrkene så er det i Sør-Vietnam nå mer enn 400 000 am.soldater og 70 000

thailandske, sør-koreanske og australske leietropper. I mellomtida har juntaen i Saigon økt tvangsrekrutteringa til lakeihæren til omkring 800 000-1 mill. mann.

I den hensikt å tvinge folk inn i Saigon-hæren har den reaksjonære administrasjonen satt i verk "pasifiseringsprogram" og økt antall overfallsoperasjoner.

Bare i Saigon så foretok politiet 6 000 angrep, arresterte, fengslet og torturerte intellektuelle, studenter, religiøse, journalister, kunstnere, handelsmenn, tjenestemenn og tilogmed medlemmer av den så kalte "nasjonalforsamlinga" - alle folk som sto for fred, nøytralitet og gikk inn for dannelse av ei koalisjonsregjering.

Jeg kan informere om at 30 000 studenter i disse dager går til streik bare i Saigon i protest mot det reaksjonære regimet i landet, og nylig ble formannen i Saigon-studentenes Forbund arrestert sammen med 40 andre studenter.

På landsbygda har den kjemiske krigføringa fulgt politikken med "å brenne alt, ødelegge alt og drepe alle". Således har avlinger blitt ødelagt, mennesker blitt fordrevet og massakrert. Alle kjenner vi til grusomhetene i Balang An, Thang Binh etc.

"Vietnamiseringa" av krigen betyr bare fortsatt forlengelse av krig. Den 18. februar i år beskrev Nixon "vietnamiseringspolitikken" som en "langvarig prosess" og sa at han ville påkalle sikkerhetsforanstaltninger dersom am-soldater ble truet.

Vel, hvor lenge vil så de am-soldatene bli i Vietnam? I Nixons øyne vil de bli der helt til Saigon-juntaen sjøl greier å bære alle byrdene, noe som aldri vil kunne skje. Så Nixon vil komme til å beholde de fleste av troppene i landet og opprettholde Saigon-juntaen som et redskap for sine nykolonialistiske planer. Den såkalte tilbaketrekkinga har bare som mål å bedre falle opinionen i USA og overalt i verden i ryggen.

"Vietnamiseringa" vil med andre ord ikke gi noen løsning på Vietnamkrigen.

For flere år siden mislyktes Johnson i sine forsøk på å la vietnamesere bekjempe vietnamesere og resultatet ble flere amerikanske tropper. Nå etter å ha mislyktes enda mer i sin vietnamiseringspolitikk enn Johnson, hvordan vil det da bli mulig for Nixon å oppnå noe som helst?

"Vietnamiseringa vil sikkert lide sitt endelige nederlag"

Vi har pekt på at den såkalte "Nixon-doktrinen" bare er en kamouflasje for videre opptrapping av USAs nykolonialistiske politikk.

Kjære venner:
Når det gjelder Paris-samtalene:

Etter at Nixon rykket inn i det Hvite Hus har USA hele tiden prøvd å forhandle utifra en "styrkeposisjon". Det er derfor den amerikanske forhandleren på alle måter har prøvd å tillegge all skyld på motparten.

FNLs og PRRs delegasjon har satt fram et 10-punktsforslag for en allsidig løsning av Vietnam-problemet. Men blant de viktigste spørsmåla er utvilsomt det militære og det politiske spørsmålet.

Når det gjelder det militære spørsmålet har USA hele tida gjentatt at Nord-Vietnam driver aggresjon mot Sør-Vietnam og krever såkalt "gjensidig tilbaketrekking". Vi gjendriver på det kraftigste denne teorien. Etter å ha sendt tropper tversover halve jordkloden for å innvandre Vietnam, så er det naturlig at USA trekker ut disse troppene. Vietnameserne har aldri sendt tropper for å angripe USA. Vi bare kjemper mot amerikansk aggresjon på vår egen jord. Enhver vietnameser har rett til å bekjempe de amerikanske angriperne i sitt eget land.

Når det gjelder den politiske siden av saken, så strever USA med å opprettholde Saigon-juntaen som et instrument for sin politikk. Det er derfor USA har gitt juntaen ordre om å organisere valg i Sør-Vietnam. Vi har gått i mot dette forslaget fordi - som alle vet - Thieu regjeringa er liksom Ngo Dinh Diems regjering bare et produkt av den amerikanske imperialismen, oppretta gjennom falske valg og terror. Når Saigon tillater å organisere allmene valg, så er det bare for å be-
manne en annen quislingadministrasjon i USAs tjeneste.

For at det vietnamesiske spørsmålet skal få en riktig løsning, er det etter vår mening vesentlig at FNLs og PRRs 10-punktsforslag blir lagt til grunn. Hovedinnholdet i de 10 punktene er:

-Den amerikanske regjeringa må omgående og totalt trekke sine egne og sine allierte lands tropper ut av Sør-Vietnam og legge ned alle amerikanske baser i Sør-Vietnam.

-Den amerikanske regjeringa må oppgi sin støtte til Thieu-Ky-Khiem-administrasjonen som for øyeblikket er den store hindringa for løsninga av det vietnamesiske spørsmålet, slik at det sørvietnamesiske folk kan opprette en provisorisk koalisasjonsregjering gjennom organisering av frie og demokratiske valg i Sør-Vietnam.

Kjære venner,

Nixon-administrasjonen er imidlertid langt fra villig til å oppgi sin aggressive politikk. Når USA-imperialistene sitter i klemma i Sør-Vietnam, utvider de i stedet krigføringa i Laos, øker bombinga av de frigjorte områda og setter inn flere thailandske tropper.

Siden 1969 har USA utvidet bombinga av alle de frigjorte områda som kontrolleres av Laos Patriotiske Front. Og i september 1969 mobiliserte de høyreledernes væpnede styrker, ga dem flystøtte og beordret dem til å angripe og besette Xieng Khouang og Krukkesletta som var under Pathet Laos kontroll. Tidlig i 1970 gikk Laos Patriotiske Front til motangrep og gjenerobret Xieng Khouang og Krukkesletta. Den 6. mars i år satte fronten fram en 5-punktsløsning av Laos-problemet. Disse 5 punktene slår fast at USA må slutte å utvide krigen, stanse betingelsesløst og fullstendig bombinga av laotisk territorium og la det laotiske folk ordne opp i sine egne indre anliggender.

Når det gjelder Kambodsja, intensiverer USA-aggressorene sin intervensjon etter planen: asiater skal bekjempe asiater.

De satte i scene statskuppet der Lon Nol og Sirik Matak ble innsatt i et forsøk på å sabotere Norodom Sihanouks politikk: Uavhengighet, nøytralitet og solidaritet med det vietnamesiske og laotiske folkets kamp mot USA-imperialismen. Kuppet skulle hjelpe USA-imperialistene i deres forsøk på å "vietnamisere" krigen i Sør-Vietnam.

Den 23. mars sendte Sihanouk, i egenskap av Kambodsjas statsoverhode, ut en 5-punkters erklæring, som oppløser Lon Nol-regjeringa, nasjonalforsamlinga og det kongelige råd. Han anklaget USA-imperialistene for å begå aggressjon mot Indo-Kinas folk, undertrykke folket og påføre folket alle slags lidelser, hat, fiendskap, splid og uro i Vietnam, Laos og Kambodsja.

Ganske nylig, den 10. april i år, beordret Lon Nol-Sirik Matak-klikken i Kambodsja sin hær til å massakrere på den grusomste måte 100 vietnamesiske sivile, kvinner, barn, gamle og tilogmed spebarn.

På denne måten har Nixon-administrasjonen skapt mange nye Vietnam. Ved å gjøre dette tror de at kan unngå sitt fullstendige nederlag i Vietnam og Laos og erobre hele Indo-Kina. Men de tar grundig feil. Det vietnamesiske folket vil aldri gi opp, og det indokinesiske folket er forsynt med erfaringer fra en seierrik kamp mot den felles fienden: USA-imperialismen.

Kjære venner,

I dag, mens det norske folket sammen med folk over hele verden, demonstrerer mot USAs krig i Vietnam, protesterer også det amerikanske folket mot Nixons politikk i Vietnam.

Verdens folks solidaritetsbevegelse og støtte til det vietnamesiske folket er blitt stadig mer omfattende, på samme vis som verdens folks støtte til det amerikanske folkets motstand mot krigshisseren

Nixon er blitt enda mer dyptgående. Jeg vil uttrykke vår takknemlighet overfor det norske folket og alle organisasjoner som støtter vår sak.

Som et svar på deres støtte til Vietnams folk, er vi fast besluttet på å kjempe mot USA-angriperne til endelig seier er vunnet, (Langvarig bifall.)

Fra Le Phuongs besøk

Den 17. og 18. april var Le Phuong, sjefen for PRRs informasjonskontor i Stockholm Solkom's gjest i Oslo i Vietnam-uka. På FNL-gruppenes åpne møte etter demonstrasjonen, holdt han en tale (se ovenfor). Han ble ved dette høvet overrakt 50 000 kr,- fra Frigjøringsfondet. Og på samme møte ble det vedtatt en resolusjon med sterk støtte til indokinesiske folkenes rettferdige sak oversendt PRR og FNL, prins Souphanouvong i Neo Lao Haksat og prins Sihanouk.

Det ble også arrangert en pressekonferans, der bl.a. Le Phuong kom inn på den siste tids utvikling og gjendrev alle USA-inspirerte løgner om Fnl osv. Han sa at fordi at vietnamesere som bor i andre land Kambodsja, Thailand og Frankrike f.eks. støtter Fnl og er patriotisk innstilt, blir de kalt Vietcong og for en stor grad forfulgt. I Kambodsja kjemper det kambodsjanske folket mot det pro-amerikanske militærdikaturet. Og siden dette styret er for USA og Saigon og mot Fnl, støtter vietnameserne opp om det kambodsjanske folkets kamp.- I avisa sto det ingen referat fra pressekonferansen.

I et spesielt intervju (som forresten er tatt opp på film) takket han Solkom og Fnl-aktivistene for å drive et aktivt solidaritetsarbeid for Vietnam og i særdeleshet for å ha arrangert denne Vietnam-uka. Han sa:

Den kampen som det vietnamesiske fører mot USA-imperialismen er en del av den store sak som alle verdens folk fører for nasjonal uavhengighet. Det arbeidet dere driver aktivt er et viktig og stort bidrag til vår kamp. Jeg takker dere for det dere har gjort!

Solkom arrangerte også et møte med FNL aktivister og representanter for de organisasjoner som hadde tiltrådt demonstrasjonen. Her kom han inn på situasjonen i Indo-Kina, Paris-forhandlingene, FN's militære strategi og taktikk, Saigonjuntaens propagandaframstøt osv.

Som en avslutning holdt Le Phuong et innlegg på et møte i studenter-samfunnet i Oslo, der han informerte om de fascistiske forfølgelsene som finner sted mot studentene i Saigon og deres kamp. Han oppfordret alle norske studenter til støtte sine medstudenter i Sør-Vietnam og fordømme USAs krig i Vietnam.

Le Phuongs tale ble også her som etter sin tale etter demonstrasjonen etterfulgt av kraftig og langvarig bifall.- En militant og minneverdig avslutning på et meget vellykket FNL-besøk!

Int.sekr.

Appellen til Ingvar Skobba

I vinter og vår har folkenes frigjøringskamp tiltatt i styrke og omfang i Sør-øst-Asia. Det laotiske folket har under ledelse av frigjøringsfronten, Laos patriotiske front, vunnet store seire over USA-imperialismen og dens med-

løpere. Over 4/5 deler av Laos er befridd, og det råtne undertrykkingsregimet og USA-aggresorene er på defensiven. I Thailand og Kambodsja har makthaverne kastet masken og opptrer som åpne quislinger mot sitt eget land og folk. Men også her har

frigjøringskrigen kommet inn i en ny epoke, den væpna offensive kampen for nasjonal sjølstendighet og sosial frigjøring. At folkene i Sør-øst Asia, i Sør-Amerika, over heile verden vil lykkes i denne kampen og vinne seier over den felles fienden, USA-imperialismen, er folkekrigen i Sør-Vietnam et bevis på.

I 9 år har FNL og siden sommeren 1969 den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam leda det vietnamesiske folkets kamp. Beseira USA-imperialistenes offensiver en etter en, bygd opp landet, og tross bombeterroreren lykkes i å heve levestandarden, bygge ut skolevesenet, organisere helsevesenet og skape et samfunn der folket har makta.

Derfor er FNL håpet for alle undertrykte og utbytta folk. Det er FNL ved sin framgangsrike kamp som har vist veien ut av apati og fortvilelse - til kamp - og til seier. Som har vist at ikke noe våpen kan kue et folk som forena kjemper for sitt liv og sin frihet.

Forsøk på å fortie og undergrava sannheten om folkekrigen i Vietnam og Sør-øst Asia har alltid vært karakteristisk for makthaverne i Norge og deres aviser, TV og radio.

I dag heter det at USA redder Laos og Kambodsja fra nordvietnamesisk angrep, for 10 år sia het det at USA var i Vietnam for å redde Sør-Vietnam fra "nordvietnamesisk undergraving". Men historia har avslørt disse løgnene. Folket i Vietnam med sin heltemodige innsats har sjøl tvunget USA-imperialistene til å vise sitt sanne ansikt. Avsløringene av massakrene i Son My og andre sør-vietnamesiske landsbyer har fått enda fleire til å innse imperialismens sanne natur - bombeterror, giftgass mot folket og naturen, utslettelse av heile landsbyer. Det er kjennetegnet til USA-imperialismen i Sør-østasia. Terror mot afro-amerikanerne, politivold mot opposisjonen i sitt eget land - det er USA-imperialismen i USA. Dette kjenner vi igjen så altfor godt. Son My i Vietnam i dag er Telavåg og Lidice for 27 år sia. Fienden da var den tyske storkapitalen og militarismen, i dag er fienden alliansen Wall Street - Pentagon: USA-imperialismen.

Like lite som nazistenes herjinger var resultat av ei feilvurdering fra Hitlers side, er USA-imperialismens terror mot folket et resultat av ei feilvurdering fra Johnsons eller Nixons side (eller hva nå USA-imperialismens gallionsfigur må ha for navn).

Det er det økonomiske systemet, den amerikanske monopolkapitalen som må knuses for at folket skal kunne vinne frihet.

I dag er folkene i Sør-østasia på offensiven i denne kampen, og det er i vår egen interesse vi støtter denne kampen mot den felles fienden-USA-imperialismen. Vi er visse på at som i Vietnam vil resultatet bli folkenes frigjøring og imperialismens undergang.

Ettersom USA-imperialismen dag for dag taper terreng overfor folkekrigens mektige våpen i sør-østasia, så mister den også fotfeste og blir meir og meir isolert i sitt eget hjemland og i de land den har regna som sine trofaste allierte. I USA, i Norge, i Europa og overalt ellers i verden vokser solidaritetsrørsla med Vietnams folk seg sterkere - Vietnamopinionene er i dag på FNLS og folkets side.

Krigsprofitørene og deres generaler i USA veit av erfaring at denne fordømmende holdninga bare er begynnelsen til at stadig fleire vil slutte aktivt opp om kampen mot USA-imperialismen. Derfor ser vi i dag at dens løpegutter i Norge gjør forsøk på å komme på offensiven i kampen om Vietnamopinionen.

Besøket av representanter fra Saigon-juntaen om opprettelse av et "informasjonskontor" i Norge og oppsettinga av fascistfilmen "Green Berets" er slike forsøk. Men disse forsøka er utmerka eksempel på hvor isolert USA-imperialismens propagandaister er i Norge.

Quislingene måtte lure seg inn i landet, sneik seg rundt som forbrytere om natta og turde aldri vise seg offentlig.

For å få vist filmen "Green Berets" måtte den settes opp på en privat kino i et smug i en liten sørlandsby. Den første forestillinga fikk karakter av et politibeskytta høyremøte. Reaksjonen og politimesteren måtte ty til alle

mulige foranstaltninger og mobilis-
ere alt som fantes av reaksjon og
tilkalle statspolitiet for å få vist
filmen. Likevel kom det til stadige
demonstrasjoner og forsøk på å stop-
pe forestillinga.

Med vietnamopinionen i ryggen og
med støtte fra et utall politiske
organisasjoner, fagforeninger og en-
kelt personer må vi tross mobili-
sering av høyrekreftene og politi-
vold, tilbakevise og slå ned et
hvert propagandaforsøk fra USA-im-
perialismen, enten det er i form av
kontor eller filmer for USAs folke-
mord i Vietnam.

Fortsatt kamp mot Green Berets!
Ingen Quislingpropagandister på
norsk jord!

Høyrekreftenes hysteriske forsøk
på å propagandere for USA-imperial-
ismens grusomheter, og den stadig
større oppslutninga om aktivt soli-
daritetsarbeid til støtte for Viet-
nam og Sør-østasias folk er klare
eksempler på at USA-imperialismen
og dens medløpere i Vietnam og i
Norge er på defensiven.

Denne Vietnam-uka som er Solidari-
tetskomitéens 5. er et eksempel på
det samme. Antall steder dvs. 70
byer og bygder hvor det er arrange-
menter slår alle tidligere rekorder.
Det samme gjelder salg av For Viet-
nam (som allerede er utsolgt),
spredning av løpesedler og innsaml-
ing til FNL.

Dette viser at det er Solidari-
tetskomitéen for Vietnam som er
den aktive fortroppen i Vietnam-
arbeidet i Norge. Enhver anti-imper-
ialist sin oppgave er nå å bygge
opp en enhetsfront som gir sin fulle
støtte til det vietnamesiske folk-
ets kamp for sin frihet.

Demonstrasjonen og møtet i dag har
også tilbakevist de angrepa Soli-
daritetskomitéen blei utsatt for i
høst, og avslørt disse angrepa som
falske. Ikke minst talen til Le
Phuong har bidratt til dette.

Men det er ikke tilstrekkelig bare
å tilbakevise og avsløre disse
falske angrepa som direkte sabo-
tasjeforsøk av solidaritetsarbeid-
et i Norge. Sabotørene må isoleres,
slik at vi i dag kan manifest-
ere enhet på det anti-imperialist-
iske grunnlaget Solidaritetskom-
itéen bygger på, og som kommer til
uttrykk i parolene: USA ut av Viet-

nam, Full støtte til FNL, Bekjemp
USA-imperialismen og Nato ut av
Norge.

I dag er det også ei viktig opp-
gave å reise kravet om norsk aner-
kjennelse av den Demokratiske Re-
publikken Nord-Vietnam og Den Prov-
isoriske Revolusjonære Regjeringa
i Sør-Vietnam som eneste represen-
tant for folket i Vietnam. Med de
militære seire som FNL har vunnet
over USA og Saigon-juntaens mili-
tære makt i ryggen vil ei slik an-
erkjenning være en seier på den
diplomatiske fronten og for oppbyg-
ginga av et fritt og uavhengig
Vietnam.

President Nixon har lansert hva
han kaller en ny Asia-politikk.
Denne skal gi skinn av at USA har
til hensikt å trekke seg frivillig
ut av Sørøst-asia. Det CIA inspir-
erte kuppet i Kambodsja og USAs
opptrapping i Laos og Thailand vi-
ser oss hva som er sannheten i den-
ne politikken. Istedenfor den dir-
ekte militære konfrontasjon mel-
lom USA-imperialismen og folkene,
ønsker Nixon at asiater skal be-
kjempe asiater, mens USA skor seg
økonomisk på krigen og venter å
høste de økonomiske gevinstene.
Lanseringa av et såkalt kollektivt
sikkerhetssystem er et ledd i den
samme taktikken. Disse sikkerhets-
systemene skal være avløsere av
SEATO, NATO og vil bli militær-
allianser under imperialismens her-
redømme. Slike avtaler er ledd i de
imperialistiske kreftenes forsøk
på å ringe inn Kina og Nord-Viet-
nam som i dag er bastioner mot im-
perialismens aggresjon i Asia.

Vi må derfor avvise slike imper-
ialistslike avtaler og bekjempe de
krefter som arbeider for de, enten
de skal gjelde i Sørøst-asia eller
i Europa under navnet all-europeisk
sikkerhetsavtale.

Istedenfor å undertrykke og legge
hindringer i veien for folkenes
frigjøringskamp, er det vår plikt
å arbeide for at ethvert folk skal
ha en sjølsagt rett til å bestemme
over sin egen framtid uten inn-
blanding fra imperialistiske makt-
er. I dag er brennpunktet i den
anti-imperialistiske kampen i Sør-
øst-asia og parolen må derfor være:
Solidaritet med Sørøst-asias folk
i kampen for frihet og sjølstend-
ighet.

Kamper i Lillehammer

Like før påsketider kunne en i lokalavisene i Lillehammer og i Friheten (Oslo) lese at Lillehammer Solkom var "oppløst" på et medlemsmøte i lokalkomiteen. Grunnen skulle være den sekteriske linja Solkom sentralt fører, spesielt ved å jamstille Sovjet med USA. Dette skulle da ha bidratt til isolere Solkom fra det norske folk.

Det som har skjedd i Lillehammer er følgende: Styret som har bestått av to ledere fra KU i Lillehammer og en AUF'er fra byen, har sabotert medlemmenes arbeid på forskjellig vis. Bl.a. ved å nekte å bestille Solkoms materiell til forskjellige arr., ved å unnlate å følge opp vedtak på medlemsmøter tidligere, og fra ifjor høst i det hele tatt å unnlate å innkalle til medlemsmøter. Styret har i en organisasjon hvor det ikke er eksklusjonsparagraf, ekskludert medlemmer fordi de har fulgt organisasjonens politiske linje og fordi de ved 20-desember aksjonene ifjor delte ut organisasjonens materiell !! På toppen av dette kommer så "årsmøtet" hvor flertallet av de aktive medlemmene ikke blei innkalt og hvor "styret" vedtok oppløsning.

Dette hadde ført til at lokalkomiteens virksomhet blei totalt lammet og mista derfor kontakten med folket i Lillehammer. Således var det styret med KU-formannen i Lillehammer, Anne Haavaldsen, i spissen, som har ført ei sekterisk linje og ved sitt forsvar for Sovjets sosialimperialisme isolert lokalkomiteen fra det arbeidende folket i Lillehammer.

Etter det såkalte "årsmøtet" (midten av mars) har de aktive medlemmene i Lillehammer Solkom holdt medlemsmøte hvor det gamle styrets linje i arbeidet blei fordømt og avvist. Her blei det valgt et interimstyre (midlertidig) som skulle ha ansvaret for forarbeidet med Vietnam-uka og innkalling til årsmøte. I tida mellom disse to møtene skulle alle medlemmene forsøke å dra med seg flere i arbeidet. At dette har lyktes viser rapporter fra Lillehammer etter Vietnam-uka, hvor de nå har fått med seg flere nye på studiesirkler.

R V B.

Skriv i lokalavisene

Å skrive i lokalaviser er en lett sak, bare en har bakgrunnsstoff, og det kan en finne i For Vietnam, studiesirkler, dokumenter, FNL i Norge o.l. Vitsen med å skrive i lokalavisene er at en i størst mulig grad skal gjendrive feilaktige ideer og oppfatninger om Vietnam-krigen, FNL, PRR, Laos og Kambodsja osv. Å gjøre dette overalt er sjølsagt praktisk umulig, som f.eks. i store aviser

som Aftenposten, Dagbladet, Arbeiderbladet osv som daglig bringer Vietnam-stoff. Derimot er det lettere å få inn enkeltpersoners eller FNL-gruppas innlegg i lokalavisene, dersom avisene ikke er utprega reaksjonære. Husk at vår propaganda har ennå ikke nådd ut til det absolutte flertallet av folket. Dessuten: når innlegga blir tatt inn husk å sende Solkom

H R.

Hva Vietnam-uka har lært oss

Den femte Vietnam-uka er overstått, og i følge de opplysninger som inntil nå har kommet inn, har denne uka vært mer vellykka enn noen av de tidligere ukene. Rekord er nådd i salg av materiell, og som eksempel på dette kan nevnes at mens det i fjor ble bestilt materiell for 13 000 kroner, ble det denne gang bestilt for 26 000 kr! Dvs 100 % økning. Rekord er nådd også når det gjelder antall steder hvor det har vært aktivitet i Vietnam-uka. På hele 67 steder har det vært virksomhet denne gangen.

Denne økte framgangen er det generelle trekket. Men en kan også lese andre ting ut av Vietnam-uka: Der arbeidet har vært virkelig vellykka, var der hvor Vietnam-arbeidet hadde blitt drevet gjennom lengre tid, hvor Vietnam-arbeidet er godt organisert, hvor det er drevet forarbeid. Der hvor det har vært ujevn aktivitet og hvor det er dårlig forarbeid til V-uka, har resultatene mye dårligere.

Dette viser en ting: At vi hjelper ikke Vietnams folk så fryktelig mye om vi sitter på hvert vårt loft og støtter Vietnam alt vi kan. Den eneste måten hvor vår solidaritet kan bli en virkelig støtte, er om vi går aktivt ut blant det norske folket og sprer materiell. Å ta alvorlig på denne oppgaven er å vise vår solidaritet i praksis.

Men her støter vi på et problem som er felles for store deler av organisasjonen: Vi har politiske paroler som har kommet fram etter en analyse av situasjonen i Vietnam og imperialismen. Vi har en landsledelse som kan sette i gang sentrale aksjoner på bakgrunn av disse parolene. Men det som det for en stor del er mangel på, er lokal ledelse. Erfaringene fra Vietnam-uka viser at når resultatene ikke var så gode som en skulle ønske, kommer dette for det meste av at den lokale ledelsen ikke hadde noe fast grep om gjennomføringen av uka. Dette er hele organisasjonens problem, og vi må finne ut hvordan vi skal løse dette problemet.

En ting til kan vi se av V-uka, et at de som drev godt i V-uka, og som hadde god ledelse av arbeidet er de som driver studiearbeid. Det synes som om dette er løsningen på vårt problem med lokale ledere - studiearbeidet. Studiene skaffer organisasjonen skolerte aktivister som kan styrke arbeidet generellt, og styrke ledelsen av gruppa. Praksis viser dette, da grupper med gode studier driver godt organisatorisk arbeid. Derfor må vi legge stor vekt på studiene, og se dette som vår fremste hovedoppgave.

J G

Nye bøker fra Vietnam

"A Surgecial Operation", Dinh Phong, 1969. 22 sider.

(Om to amerikanere som er imot krigen i Vietnam)

"Hon Dat", Anh Duc, 1969, roman, 347 sider. Om heltemodige geriljakjempere i Sør-Vietnam.

"The Year 1968", Vietnamese Studies nr 22, 355 sider.

"Laos and the victorious struggle of the lao people against US-neo-colonialism", Phoumi Vangvichit. 1969. 228 sider med bilder, nye dokumentasjoner om Laos.

"Vietnam Peoples War has defeated US War of Destruction", Vo Nguyen Giap. 76 sider.

"Role of the Vietnamese Working Class and Tasks of the Trade-Unions at the Present Stage", 61 sider.

"Traditional Vietnam", Vietnamese Studies nr 21. 156 sider. Historisk om Vietnam.

Hva skjer i Kambodsja?

Kuppet i Kambodsja skjedde med USA-imperialismens hjelp bak kullissene: CIA var der, amerikanske våpen blei straks tatt i bruk av Lon Nol-juntaen og verdensbanken til McNamara ga med engang et lån til det nye regimet på 1,6 mill. dollar. USA og Saigon var dessuten de første til å anerkjenne juntaen. I de siste dagene har det kommet fram groteske avsløringer om hvordan det nye styret har satt i verk blodige massaker av vietnamesiske minoriteter i landet og forfølger kambodsjanske patrioter og tilhengere av den avsatte prins Sihanouk.

Hendingene i Kambodsja er en uutskilleglig del av USA-imperialismens forbrytelser mot hele det indokinesiske folket.

At asiater skal bekjempe asiater, indokinesere skal slåss mot indokinesere har lenge vært imperialistenes mål med sin opptrapping og ekspansjon i Asia. Splitt og hersk politikken har aldri blitt brukt så mye som nå av Pentagon og den bærer Nixons navn og kalles attpåtil "ny", og når man sender hjem noen utslitte GI's fra slagmarka i Vietnam så kalles den også en "av-amerikaniseringspolitikk".

Men USA-imperialismen vil bare trappe opp sin aggresjon i Sørøst-Asia, noen klare fakta viser dette: den økte innblandinga i Laos og bombetoktene der, den kraftige bruken av gift og kjemikalier over land og folk i Sør-Vietnam, nye luftangrep over Nord-Vietnam og nå nylig det pro-amerikanske kuppet i Phnom Penh.

Men det nye regimet i Kambodsja har ikke klart å konsolidere makta si, folket er i opprør og flere provinser er utafor sentralmyndighetenes kontroll. Til tross for vage og uklare uttalelser fra Nixon Laird og andre i den amerikanske regjeringa, er det klart at USA, Saigon og Bangkok vil komme det nye regimet til unnsetning. Men også disse står oppe i et dilemma—"hvis vi engasjerer oss for mye i Kambodsja vil vi komme til å bli meir

sårbare i våre egne land for geriljaens angrep der", dessuten: Kambodsja må forbli mest mulig "nøytral", hvis man åpent trer inn i den amerikanske leir, vil man sjølsagt stå mye svakere, f.eks. når det bes om internasjonal hjelp. Man skal f.eks. ikke se bort fra muligheten for at det sendes amerikanske "rådgivere", soldater o.l. forkledd som FN-styrker.

Helt sia juntaen kom til makta har den prøvd å spre en anti-vietnamesisk psykose i det kambodsjanske folket og under påskudd av at det er "Vietcong-soldater" i landet (noe som forøvrig aldri er blitt dokumentert) har hundrevis av vietnamesere som er bosatt i Kambodsja blitt internert og massakrert. La oss se hva en del reportere skriver fra Phnom Penh:

10/4 AFP, Francois Mazure:

"Likene av kvinner og barn, samt spebarn, lå overalt i det piggtrådgjerte området. I Prasautleiren gråt mange av kvinnene heile dagen i går da noen reportere var der, som om de visste vilken skjebne som venta dem. Det var heilt grusomt å være vitne til de 700 menneskene som var stua sammen innafor piggtråden uten noen form for beskyttelse mot den brennende sola, noen av dem låg livløst utstrakt, andre sto og holdt i piggtråden med skjelvende hender og bedende øyne, omgitt av barn som skreik etter litt ris.....".

10/4 UPI:

"De sivile ble drept med maskingevær og automatrifler av kambodsjanske soldater som vokter leiren ved Prasaut... UPI-korrespondenten, Jack Walsh meldte om "kryssild" gjennom leiren...hoder og lemmer ble skutt av i biter... De kambodsjanske troppene ba flyktningene om å løpe. Straks de begynte å løpe åpnet vaktene ild mot den bevegelige massen... En av de kambodsjanske soldatene sa at "de er de samme som Viet-

cong. Det er ingen forskjell."

11/4 UPI, Jack Walsh:

"Nattens grusomheter hadde gjort et skrekkelig inntrykk på de overlevende, noe som en kunne se av ansiktsuttrykkene deres... De hadde blitt brakt hit bare fordi de var vietnamesere. De døde og sårede hadde blitt mei- et ned av maskingevær og automatvåpen fra de kambodsjanske trop- pene...

Det antas at nærmere 500 sivile vietnamesere har blitt massakrert av Lon Nols og Sirik Matak's soldat- er opp til den 10. april, men den 20. april kunne AP-reporteren T. Jeff Williams melde fra Takeo-pro- vinsen i Kambodsja:

"Kambodsjanske soldater har på ny massakrert forsvarsløse viet- namesiske sivilister. Torsdag og fredag åpnet kambodsjanske sol- dater ild mot de vietnamesiske fangene i konsentrasjonsleiren i Takeo og drepte over 100 av dem. Sårede fanger fortalte gråtende at soldatene fire ganger kl 20 torsdag og kl 5 fredag morgen skjøt mot dem.

Såvidt man vet er massakren i Takeo den største nedslaktinga av sivile vietnamesere som er foretatt på et sted - i alt er det omkring 2000 fanger i Takeo- leiren..."

Flere eksempler skulle vel ikke være nødvendig for å anskuelig- gjøre den grusomheten som den pro-

amerikanske klikken til Lon Nol og Sirik Matak farer fram med mot fol- ket i Kambodsja. Dens rasistiske og fascistiske karakter har blitt av- slørt for en heil verden. Ugjern- ingene har sjokkert alle og fascist- ene i Saigon prøver å profitere på den sterke stemninga i heile Indo- kina mot Lon Nol-klikken ved å til- by "fritt leide" to Saigon for de noen hundretusen vietnamesere i Kambodsja! Som om de ville bli spart for de lidelsene som USA- imperialismen påfører de indokines- iske folkeene der!

Men folket i Kambodsja har gjen- nomskua juntaens pro-imperialist- iske natur og grepet til våpen for sammen med de andre indokinesiske folkeene å bekjempe USA-imperial- ismen og dens lakeier. Avismeld- inger den siste tida skulle be- krefte den almenne utviklingsten- densen som forøvrig gjør seg gjeld- ende i heile Sørøst-asia, at folk- et seirer i sin nasjonale fri- gjøringskamp.

H.R.

Kambodsjas folk i kamp

Norske aviser og NRK har fortalt om vietnamesiske FNL-styrkar som skal ha vore i kamp med hæren i Kambodsja; og pressa med Aftenpost- en og Bergens Tidende i brodden har skrive "aggresjon" og "imperi- alisme" frå FNL og DRV. Dette har dei skrive på leiarplass samstundes med at vi har kunna lesa i ei meld- ing frå AP i dei same avisene: "--- regjeringen antydnet at tre kol- onner med FNL-soldater var på marsj mot hovedstaden. Førstehands bevis som AP har samlet i Kambodsjas pro- vinser, viser imidlertid at det er organiserte Sihanouk-tilhengere og ikke FNL-styrker".

Dei utsendte medarbeidarane til Le Monde understreker det same. Forutan demonstrasjonar over heile landet mot den nye regjeringa har det vore harde samanstøytar mellom folket og regjeringsstyrkane. Ein regjeringsstalsmann har uttala at "det er vanskelig å få bondene til å forstå", og bønder har drepe to parlamentsmedlemmer som var ute for å "gjere greie for situasjonen". Ein bror til Lon Nol er og blitt drepen på same måten. Alain Bouc fortel i Le Monde 3.april at to provinser i nord er heilt fiendt- lege til det nye styre*. Kampar andre stader kravde på to dagar

fleire hundremenneskeliv, melder han. Då høren seinare greip inn ein stad, vart resultatet at 65 miste livet fyrste dagen, 44 andre dagen, og tredje dagen miste regjeringsstyrkane 22 mann i eit slag. Medarbeidaren slår fast: "Opppreistane den siste veka er det kambodsjarar som har gjennomført, og ikkje vietnamesarar, slik regjeringa vil ha det til".

Den andre Le Monde-medarbeidaren i Kambodsja, Jean-Claude Pomonti, melder om opppreistar i søre delen av landet, som berre i ein av provinsane har kravd 50 menneskeliv. Han held det for rimelig at opne og større kampar kan reisa seg litt etter litt eller i eit bråvelde.

"-det som har skjedd i den siste tida, er at de nord-vietnamesiske styrker nå er kommet opp i nær et halvt hundre tusen mann, mens det kan dreie seg om 6000 mann sterke FNL-styrker i tillegg til disse. Og mellom så store fremmede styrker og den lokale befolkning i grenseområdene er det oppstått problemer samtidig som den toleransen i et nøytralt land har, er langt overskredet". Dette skreiv Per Aasen i Arbeiderbladet 3.april. Det same hevdar kuppmarkarane sjølve, og det er lygn.

Faktum er at det ikkje er motsetningar mellom dei vietnamesiske frigjeringsstyrkane og folket i Kambodsja som har ført til kuppet. Le Monde-medarbeidarane i grenseområda melder om fredeleg og svært godt tilhøve mellom innbyggjarane og dei vietnamesiske soldatane. Vietnamesarane har vore der i mange år, og ein statstenestemann uttalar til Le Monde at "altfor mange har interesse av stoda som ho er, av å haldeoppe ein handel som blømer og som er gamal".

Ein handelsmann i området uttalar at FNL-arane "ikkje rører noko når dei fer framom her. Dei tek aldri opp skattar. Vil dei ha eitkvart, kjøper dei det bondene og handelsmennene sel sjølsagt". Heile distriktet lever av handelen mellom Vietnam og Kambodsja, skriv Le Monde, og legg til at varebyttet er blitt tidobla av Vietnamkrigen. Folket i grenseområda er på vietnamesarane si side. Til og med ein

militær regjeringstalsmann i området uttalar at "vietnamesarane er ikkje noko problem".

Kva så med dei anti-vietnamesiske demonstrasjonane hovudstaden Pnom Penh før og under kuppet? Av ein reportasje i den engelske avisa "The Guardian" går det fram at desse "demonstrasjonane" var regelrette åtak på ambassadane til DRV (Nord-Vietnam) og PRR (revolusjonsregjeringa i Sør-Vietnam). Heren organiserte ein anti-kommunistisk "demonstrasjon", delvis med hjelp av profesjonelle bandittar og soldatar i sivil, som herja ambassadane medan til DRV og PRR organiserte ein antikommunistisk "demonstrasjon" med hjelp av profesjonelle bandittar og soldatar i sivil som herja ambassadane medan "demonstrantane" marsjerte og ropte slagord.

Etter gamalt er det ein stor minoritet vietnamesarar i Kambodsja, mellom 800000 og ein million, og som i alle asiatiske land, ein god del kinesarar. Mot desse folkegruppene har kuppfolka prøvt å organisera ei hatstemning og dei har leigt folk som har herja heimane til vietnamesarar og kinesarar.

Folket i Kambodsja har ikkje stått bak desse "demonstrasjonane", der det har vori plakatar med engelsk tekst, eit språk som er heilt ukjent i Kambodsja. Det einaste utanlandske språket nokon talar der er fransk. Heile kuppet luktar USA og CIA, noko og medarbeidaren i Arbeiderbladet er inne på, som sjølv kjenner CIA innanfrå. (Per Aasen)

Mellom folka i Kambodsja og Vietnam er det gamalt kamfelleskap. Då desse landa begge, til liks med Laos sa seg sjølvstendige etter sigeren over Japan, hertok den franske imperialismen alle desse landa att med britisk hjelp i 1945. Så fylgde Indokinakrigen, som var lang og fæl, og endå franskmennene i slutten fekk stor hjelp av USA, greidde folka i Laos, Kambodsja og Vietnam å vinna siger over den gamle kolonimakta som hadde lege over dei i nærare hundre år. I 1953 vart Kambodsja sjølvstendig.

80 % av folket i Kambodsja er fattige bondar. Industrien er lite utbygd. Herskende klasse i landet er eit nasjonalt borgerskap som held seg

oppe ved å gå i gang med og driva industri.

Etter frigjeringa frå den franske imperialismen har landet under Sihanouk ført ein nøytralistisk utan-rikspolitikk. Denne politikken har gått ut på å stå på god fot med grannane. Etter at franskmennene var kasta ut, prøvde USA-imperialismen å få fotfeste i Kambodsja slik det hadde lyktes i Sør-Vietnam. I åra 1955-63 pumpa dei inn 393,3 mill. dollar i landet som investeringar og militær "hjelp". Målet med dette vart etter kvart tydeleg, og i 1965 braut landet det diplomatiske sambandet med USA og "hjelpa" vart stogga. Nokon konsekvent anti-imperialistisk politikk har Kambodsja ikkje ført. Sihanouk har prøvt å følgje med etter kvart som folka i Laos og Vietnam har hatt større og større framgang i frigjøringskrigen, men samstundes har han på opportunistisk vis akta seg vel for å gå altfor direkte mot USA-imperialismen. Dette Dette spelet er no kantra, men det nye styret i Phnom Penh sit ikkje trygt.

Det herskande nasjonale borgerskapet i Kambodsja har ikkje kunna utvikle landet og skape framgang for dei breielag av folket. Likevel har tilhøva vore likare enn i Laos og Sør-Vietnam, der herskar-klassen har selt seg til USA-imperialismen fullt og heilt, og har drive den fælaste terror mot folket til dess dei no får sitt vel fortente nederlag. Eit nasjonalt borgerskap er trass i alt ikkje på nokon måte så ille som USA-imperialismen, og Sihanouk greidde heile tida å halde seg omtykt i vide krinsar.

Kuppregjeringa har difor hard motstand både frå det arbeidande folket og delar av borgerskapet, som står samla mot den verste fienden, imperialismen. I fleire år har USA-imperialismen vore det store trugsmålet. Både frå Thailand og frå Sør-Vietnam har USA krenkt Kambodsja sitt landområde med bombing og bruk av automatvåpen. I november i fjor gjennomførte amerikanarane eit åtak på landsbyen Dak-Dam. Av folket i landsbyen vart 25 drepne. Etter alt å døma, skriv Le Monde, fanst det ikkje FNL-soldatar i området. Etter kuppet har amerikanarane auka åtaka mot folket i grens områda, melder Le Monde. Norske aviser skriv ikkje om dette.

Det grunnfalskebiletet som NFK og dei norske avisene har gjeve av stoda i Kambodsja, er ikkje tilfeldig, tendesen er klår og syner to ting:

1. Kringkastinga og avisene står på USA-imperialismen si side mot folka i Kambodsja, Vietnam og Laos.
2. Dei veit heller ikkje kva dei skriv og talar om.

Men her som i Vietnam vil etter kvart realitetane sjølve tala eit språk så tydelig at aviser og kringkasting ikkje lenger greier å føra folk bak lyset.

Anders M. Andersen

“Når en soldat i Vietnam tar en Coke”

BREV FRA EN FNL-SYMPATISØR I ENGLAND

Det er ikke lett å være vietnameser i England dersom dine sympatier går i retning av den nasjonale frigjøringsfronten og ikke i retning av Saigon. Whitehall holder godt øye med deg, og sier du for meget får du vansker med oppholdstillatelsen.

En av dem som har vært i London lengst og som ikke har måttet gå

på akkord med hva han mener og tror er Nguyen Van Sao. Han er korrespondent for Hanoi-avisen Cuu Quoc Weekly. Han er en vennlig stillfarende mann, men har likevel et meget bestemt drag om munnen når han snakker om sitt land og dets kamp mot USA-imperialismen.

Sao ser ingen snarlig slutt på

amerikanernes aggresjon. Både amerikanerne selv og de som føler at de står utenfor krigen må reagere sterkere før Washington selv vil reagere. Han finner engelsk støtte til frigjøringskampen i Sør-Vietnam både forvirret, usikker og splittet. Enhet må til om Wilson og Whitehall skal kunne innse at de bør anerkjenne det vietnamesiske folket og ikke generalene i Saigon.

Som stillingen er idag tjener faktisk England på krigen. Engelske fabrikanter leverer f.eks. bombesikter til amerikanske fly som brukes i Vietnam. Britiske rådgivere har vært tilstede siden 1961-62. Samtidig som britene ikke lenger klarer omkostningene med store troppestyrker i Sør-øst Asia ser den britiske regjering med glede at amerikanerne forsvaret deres enorme investeringer i Malaya.

Men stillingen er ikke så ille i Storbritannia som i USA hvor politikerne faktisk sier at de ikke har råd til å stoppe krigen. Produksjonen av krigsmateriell holder tungindustrien i arbeid og arbeidsledigheten på et forholds-lavt nivå. Et program for å hjelpe de fattige i USA fordrer ikke de samme produksjonsmønstre. Forbruket ville ikke lengre være bombefly og napalm, men vinduskarmer og sement. Hele USA's industri må forandres dersom krigen slutter i Vietnam og ingen ny krig blusser opp et annet sted.

Sao har ingen tro på Nixons tilbaketrekking gjennom et såkalt vietnamiseringsprogram. Dette er forresten ikke Nixons idé. Da jeg høsten 1966 intervjuet Soth Pethrasy (en av lederne i Pathet Lao) i Laos hevdet han at ameri-

kanerne hadde planer om å trekke seg ut av selve kamphandling i området, men ville betale asiater til å kjempe for seg. Kort etter sendte thailenderne sin første kontingent til Sør-Vietnam.

Samtidig er amerikanernes bombing over Laos nådd en intensitet som overgår den over Nord-Vietnam. Anti-personell-miner er nå spredd over hele landet, og amerikanerne har tvangsevakuert alle de de har fått fatt i på Krukkesletta. Byer som Sam Neua og Pong Saly er fullstendig utslettet og befolkningen er bokstavelig talt gått under jorda: fabrikker, skoler, sykehus, alt er nå i huler.

Den amerikanske G.I. (soldat) fikk nylig vite hvorfor han er i Sør-øst Asia. Visepresidenten i Coca Cola Corporation uttalte i den anledning: "Når en soldat i Vietnam har en Coke, tilfredstiller den hans behov for identitet med den amerikanske tradisjon og levestet. Den minner ham om hva han kjemper for!"

Ikke rart at moralen blant de amerikanske soldatene i Vietnam er låg. Når de kommer på permisjon til Bangkok er et av de første spørsmålene de stiller en ikke-amerikaner: "Synes du at vi burde kjempe i Vietnam?" Det er ingen tvil om hva de synes.

Sao mener at det er tidsspørsmål om når amerikanerne må gi opp. Selv thailenderne har fått betenkeligheter med å sende flere soldater til Sør-Vietnam (men sender til gjengjeld flere til Laos). Filipinerne og New Zealanderne er også på vei ut, og sør-koreanerne er heller ikke så interesserte lenger.

De skandinaviske land kan hjelpe det vietnamesiske fol et i dets kamp mot USA-imperialismen. Moralsk og finansiell støtte er kjærkommen, men hvorfor har ikke Norge anerkjent regjeringen i Hanoi, spør Sao til slutt.

John D. Hutchinson